

VERSEK

Hét csillagkép

1.

Hát érted, Kedves, ezt az évszakot?
Nagyon hideg van, vagy csak mi fázunk?
hát ez a nyárvég? emlékszel, ilyen
korán még nem vonták be a zászlót.
Minden rendszertelen, vagy mindenben a rend
munkálja tán ellentmondásait?
Vagy csak mi látjuk így, és szívünkben a csend,
az ilyen felleges? Nem tudom, s te sem...

2.

A legbiztosabb most a töredék.
A végtelen csak a befejezetlen
dolgok sajátja. Hallgassunk! hiszen
szavak nélkül bolygok a szívedben.
Ó, mindent tudva élni! érted ezt?
Oly jól tudott vagy bennem, mint a fény,
s én, mint az ösztönök,
zilált és ismeretlen...

3.

Ha kincseid érces szigorából
felszökne már a fájdalom,
s ami kincseimtől mindig visszarándul,
zokogva sikoltandó — tudom! —
Ó, birj szeretni úgy, ahogy szeretlek,
bárkit! — miért igaz e félelem?
Most, aki a magaslaton él,
kődös völgyet síról szüntelen?
Azt hiszed, a léted csak te vagy,
senki sincs, aki megsokszorozza?
Ami önmagadnak megmarad,
megkeseredik magába rogyva.

4.

Mert ismerlek, fekéllyel verten is
szeretned kell, s ha véresen
szó és fog együtt buggyan ajkamon,
s ha nem is jön hozzám már senki sem,
s ha én dobnálak el, mert megtagadni
a megismerttet nem tudom.
Az ösztönömmel is mélyebb kötelék
kötöz hozzád: az Ertelem.

5.

Ó, olyan ártatlan vagyok,
mint kisgyerek, ha sír;

tőlem félsz?

Magamat is megbüntetem.
Ha akarod, hát nem eszem három napig,
vagy folyót ússzak át?
Nem is tudom, mit tegyek, hogy meghallgass,
hogy téged végre visszaadjalak
magadnak,
talán sejtelmesebb, s áttetszőbb színekben,
de olyannak, amilyen
legmélyeségebb zugaiban is,
hát nem hiszed, hogy tudlak, úgy
tudlak, ahogy a verselők a délutánt,
s a legtisztább tekinteteket?
s ki vagyok én? a töltőtollam,
a könyveim, vagy az illatok,
amik éjeimbe zsúfolódnak?
ó, nem, te vagyok én, s te megtagadnád
részemet önmagamból?

6.

Magányos vagy? légy hát az velem!
ha nem szeretsz, gyűlöljünk mind a ketten!
mert nem lehetsz már többé nélkülem
az, aki vagy.
Én megcsalnálak minden pillanatban,
de a semmiben nincsen újrakezdés,
s nem te, de te és én vagyunk a minden.

7.

Hát érted, Kedves, ezt az évszakot?
Ó, jól tudom, hogy sok mindent nem értesz,
az éjszakánál némábban forog,
és otthontalanul tolul a véred,
várj még!
Én nem a vér vagyok.

— érkező — = Bakai István

~~Meditáció magányban /a vers 1965~~

~~Oly jó így néha szemedbe nézni
Míg a csend fülel, s kint az álmos ég
Üvegharangja csendül, s csiripel csacska
Dalokról bátran egy szürke veréb.~~

~~Oly jó így néha szemedbe nézni,
És nézve arcod sok kis vonását
Apró rezgések vonala képpen
Magány falára rajzolni mását.~~

~~Oly jó így néha szemedbe nézni
Míg újjam ritmust dobol, s szertesztét
Torzait bontja boldogan az ég,
S hogy úgy fáj néha az egyedüllét.~~

ANONYMUS

nyarai híradott!